

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Apatnapu't Pito

Paglalantad sa mga mapanlinlang na doktrina: Isang kritikal na pagsusuri sa Daniel 8 at sa mga hamon sa teolohiyang Adventista

Jeff Pippenger
2024-01-11

Kapag ang maliit na sungay ng Roma ay inilarawan sa mga talatang siyam hanggang labindalawa ng ikawalong kabanata ng Daniel, ito ay isang tiwaling sagisag sapagkat ito ay sagisag ng travestismo, isang nagbibihis ng kasuotang pangkabilang kasarian na nagpapalit-palit sa pagitan ng panlalaki at pambabae. Umaayon ito sa pagkaunawang Millerita na ang Roma ay kinakatawan ng dalawang yugto, ang unang yugto ay ang sining ng pamamahalang-estado ng Roma at ang ikalawang yugto ay ang sining ng pamamahalang-simbahan ng Roma; ngunit sa pagpapalit-palit ng mga kasarian sa mga talata, ang maliit na sungay ay lumilihis sa makasaysayang at propetikong pagkakasunod-sunod (tiwali). Gayunman, bawat isa sa apat na talata ay kumakatawan sa kasaysayang tuwirang kaugnay ng alinman sa Romanong pamamahalang-estado o Romanong pamamahalang-simbahan. Inusig ng Paganong Roma ang lahat ng sumalungat sa kapangyarihang imperyal nito, ngunit ang pag-uusig ng papal na Roma (pambabae) sa talatang sampu ay tiyak na nakatuon laban sa langit.

Sa pagkaunawa ng mga Millerite na ang Roma ang ikaapat at pangwakas na kaharian, ang pagsasalit-salit mula sa estado tungo sa simbahan, saka pabalik sa estado at muli sa simbahan, ay hindi sana naging alalahanin. Nakita nila ang paghahalo ng bakal at putik sa mga paa na binanggit sa Daniel kabanata dalawa, at inunawa lamang iyon bilang dalawang yugto ng Roma, na walang pagkabahala sa pagtukoy ng isang tiyak na makasaysayang pagkakasunod ng ikaapat at ikalimang kaharian. Gayon din ang kanilang pagkaunawa sa kabanata pito, kung saan ang sungay na nagsalita ng mga dakilang bagay laban sa Kataas-taasan, ay nabunot ang tatlong sungay mula sa orihinal na sampung sungay ng halimaw ng Roma. Kahit pa kinilala ni Miller ang pagpapalit-palit ng kasarian sa talatang siyam hanggang labindalawa, hindi sana ito naging mahalaga sa kaniyang pagkaunawa na ang ikaapat na kaharian ay ang Roma. Sa pagkaunawa ng mga Millerite, nagtapos ang ikaapat na kaharian noong 1798, at ang susunod na kaganapang propetiko ay ang Ikalawang Pagparito ni Cristo.

Ang pambabaeng sungay ang tumutukoy sa babaeng nakikiapid na espirituwal sa panlalaking sungay, at ito'y inilalarawan sa mga talatang sampu at labindalawa.

At ito'y lumaki nang lubha, hanggang umabot sa hukbo ng langit; at ibinagsak nito sa lupa ang ilan sa hukbo at sa mga bituin, at niyurakan ang mga iyon. Daniel 8:10.

Ang pag-uusig ng kapangyarihang papal ay nakatuon laban sa Kristiyanidad (ang hukbo ng langit), at sa talatang labindalawa, ang Roma ng Papado (pambabae) ay tumatanggap ng kapangyarihan upang maisakatuparan ang kaniyang gawaing mamamatay-tao sa pamamagitan ng kasalanan ng pakikiapid sa mga hari ng Europa.

At isang hukbo ay ibinigay sa kaniya laban sa palagiang handog dahil sa pagsalangsang, at ibinagsak nito ang katotohanan sa lupa; at kumilos ito, at naging matagumpay. Daniel 8:12.

Ang "host" sa talata ay kumakatawan sa kapangyarihang militar na ipinagkaloob sa Papado "against the daily." Ang salitang "against" ay nangangahulugang "from." Mula sa mga paganong hari ng Europa (paganong Roma), na kinakatawan ng "the daily," ipinagkaloob sa Papado ang suportang militar (isang "host") "by reason of transgression." Ang pagsasanib ng simbahan at estado, na ang simbahan ang may kontrol sa ugnayan, ang "pagsalangsang." Ang alak ng pagsalangsang na iyon ay dugo ng mga Kristiyano. Nang magkaroon na ang Papado ng kontrol sa mga hukbo ng paganong Roma, ang Romang Papal ("it") ay "ibinagsak ang katotohanan sa lupa; at isinagawa nito, at sumagana."

Sa Daniel kabanata labing-isa, talatang tatlumpu't isa, ang pagkakaloob ng mga hukbo sa Roma ng Kapapahan ay kinakatawan din:

At sa kaniyang panig ay tatayo ang mga hukbo, at kanilang lalapastanganin ang santuwaryo ng kalakasan, at aalisin ang palaging handog, at kanilang ilalagay ang kasuklamsuklam na naninira. Daniel 11:31.

Tinutukoy ng talata ang makasaysayang paglipat mula sa Romang pagano tungo sa Romang papal. Sa talata, ang "mga bisig" ay ang mga haring Europeo na nagsimulang tumindig para sa kapapahan, magmula kay Clovis, hari ng mga Frank (Pransiya), noong taong 496. Nilapastangan din ng "mga bisig" ang "santuwaryo ng kalakasan" (ang lungsod ng Roma), sa pamamagitan ng tuluy-tuloy na pakikidigma mula sa ikaapat na siglo hanggang sa taong 538. Inalis din ng "mga bisig" ang paganong pagtutol sa pag-angat ng kapapahan, at pagsapit ng taong 508, nagwakas ang paganong pagtutol.

Ang salitang isinalin bilang "take away," ay ang salitang Hebreo na "sur" at ang ibig sabihin nito ay "alisin." Ang "mga hukbo" ang naglagay ng "kasuklam-suklam na nagdudulot ng pagkatiwangwang" (ang kapapahan), sa luklukan ng daigdig noong taong 538. Nang tinukoy sa Daniel kabanata walo, talatang labindalawa, na "isang hukbo" ay ibinigay sa maliit na sungay na pambabae, ito ay sumasang-ayon sa patotoo ng talatang tatlumpu't isa ng kabanata labing-isa. Nagbibigay rin ng patotoo sa gayunding katotohanan ang aklat ng Apocalipsis sa kabanata labing-tatlo.

At ang halimaw na aking nakita ay gaya ng isang leopardo, at ang kaniyang mga paa ay gaya ng mga paa ng isang oso, at ang kaniyang bibig ay gaya ng bibig ng isang leon: at ibinigay sa kaniya ng dragon ang kaniyang kapangyarihan, at ang kaniyang luklukan, at dakilang kapamahalaan. Apocalipsis 13:2.

Tuwirang tinutukoy ni Sister White ang hayop sa talatang dalawa bilang ang kapapahan, at na ang dragon sa talatang iyon ay ang makapaganong Roma. Ibinigay ng makapaganong Roma sa kapapahan ang tatlong bagay: "ang kaniyang kapangyarihan, at ang kaniyang luklukan, at dakilang kapamahalaan."

Ipinagkaloob ng paganong Roma ang kapangyarihang militar, na nagsimula kay Clovis noong taong 496. Ang "luklukan" ng pamamahala ay ipinagkaloob sa Papado noong taong 330, nang ilipat ng emperador Constantino ang kaniyang kabisera sa Constantinople, at iniwan ang dati niyang kabiserang lungsod na Roma sa pamamahala ng Simbahang papal. Noong taong 533, naglabas ng kautusan ang emperador Justiniano na ang papa ang ulo ng simbahan at ang tagapagtuwid ng mga erehe, at kaniyang ipinaubaya ang kaniyang "dakilang kapamahalaan" sa papa ng Roma. Ang talatang labindalawa ng Daniel kabanata walo ay tumutukoy sa panahon kung kailan ibinigay ang isang "hukbo," at ang propetikong katotohanang iyon ay pinatotohanan ng maraming saksi. Mula sa panahong iyon (simula noong taong 496), ang Papado ay "sumagana."

Magpapatuloy itong "magsagawa" at "magtatagumpay" hanggang sa 1798, nang matapos ang poot laban sa hilagang kaharian ng Israel at tumanggap ang Papado ng kaniyang nakamamatay na sugat.

At gagawin ng hari ayon sa kaniyang kalooban; itataas niya ang kaniyang sarili, at dadakilain niya ang kaniyang sarili higit sa bawat diyos, at magsasalita siya ng mga kamangha-manghang bagay laban sa Diyos ng mga diyos, at magtatagumpay siya hanggang sa matapos ang poot: sapagkat ang itinakda ay magaganap. Daniel 11:36.

Talata siyam ng kabanata walo ay inilalarawan ang maskulinong Roma (paganong Roma), at kinakatawan ang tatlong-hakbang na proseso ng pananakop na naisakatuparan ng paganong Roma, na sumagisag sa tatlong heograpikong pook na sasakupin upang ang Roma Papal ay maitatag sa luklukan ng daigdig, gaya ng kinakatawan ng tatlong sungay na binunot sa kabanata pito. Ang dalawang yaong tatlong-hakbang na pananakop—ng paganong Roma at ng Roma Papal—ay kumakatawan sa tatlong heograpikong hadlang ng makabagong Roma, sa mga talata apatnapu hanggang apatnapu't tatlo ng Daniel labing-isa. Pagkatapos, sa kabanata walo, talata labing-isa, muling kinakatawan ang maskulinong maliit na sungay (paganong Roma). Sa talatang iyon, ang pinabanal na lohika ay napakatatag, anupa't ang mga mapanuya na lalaking namumuno sa Jerusalem ay napilitang magpasok ng ilang teolohikal na kasinungalingan upang maitayo ang kanilang huwad na saligan.

Oo, ipinagdakila niya ang kaniyang sarili maging hanggang sa Prinsipe ng hukbo, at sa pamamagitan niya ay inalis ang palaging handog, at ang dako ng kaniyang santuwaryo ay ibinagsak. Daniel 8:11.

Sa pagsisimula nating talakayin ang mga huwad na barya at hiyas na ipinakilala sa Adbentismo mula pa noong 1863, nararapat tandaan na may dalawang pangunahing larangan ng inaaakalang kahusayang teolohikal na ipinagmamalaki ng Adbentismo, bilang batayan ng kanilang pagtaguyod sa mga doktrina ng tumalikod na Protestanismo at Katolisismo. Ang iginigiit ng mga makabagong teologo ng Adbentismo ay na sila'y mga dalubhasa, alinman sa kasaysayang biblikal o sa mga wika ng Bibliya. Ang kanilang paglalapat ng talata ay nagbubunyag na ang salitang propetiko sa kanila ay naging gaya ng isang aklat na tinatakan, at nagbubunyag din na ang kanilang pag-aangking sila'y mga dalubhasa sa mga wika ng Bibliya ay walang iba kundi ang makabagong manipestasyon ng Pariseismo.

Una, ang pagwawalang-bahala sa pagpapalit-palít ng kasarian hinggil sa maliit na sungay sa mga talatang siyam hanggang labindalawa. Kung tunay nga silang mga dalubhasa sa wikang Hebreo, hindi nila ikakaila ni palalabnawin ang katotohanang sinadyang gamitin ni Daniel ang pagpapalit-palít ng kasarian sa mga talatang iyon. Ang maliit na sungay ay inilarawan sa dalawang kasarian, at ang mga kasariang iyon ay nagpapalit-palít sa kabuuan ng mga talata. Sinisikap ng mga teologo na tabunan ang katotohanang ito sa pamamagitan ng basura at huwad na mga barya, sapagkat malinaw nitong ipinakilala na ang talatang labing-isa ay tumutukoy sa Romang pagano, hindi sa Romang papal. Siyempre, iginigiit nila na ang maliit na sungay sa talatang labing-isa ay ang Papa, samantalang sa katunayan ito ay ang Romang pagano.

Kapag kinilala na sa apat na talata tungkol sa maliit na sungay, dalawa ay nasa anyong panlalaki at dalawa ay nasa anyong pambabae, madali nang isama ang biblikal na katotohanang sa propesiya ng Bibliya ang babae ay kumakatawan sa iglesya, at ang lalaki ay kumakatawan sa estado. Ang kaalamang ito ay nagbibigay-daan sa lahat ng nagnanais na makita na ang maliit na sungay sa talatang ika-labing-isa ay ang panlalaking Roma (Romang pagano), hindi ang pambabaeng Roma (Roma ng kapapahan).

Kung gayon, nauunawaan ang talata bilang nagtuturo na ang makapaganong Roma (siya) ay nagmalaki hanggang sa prinsipeng hukbo, gaya ng ginawa ng makapaganong Roma nang ipako nito sa krus ng Kalbaryo ang prinsipeng hukbo. Hindi lamang nagmalaki ang makapaganong Roma laban kay Cristo sa krus, kundi sinasabi pa ng talata na sa pamamagitan niya (ng makapaganong Roma) “ang pang-araw-araw na hain ay inalis.”

Sa aklat ni Daniel ay may dalawang salitang Hebreo na kapwa isinasalin bilang "take away." Ang mga salitang ito ay "sur" at "rum." Kapwa ginagamit ang dalawang ito sa paglilingkod sa santuwaryo. Ang "sur" ay nangangahulugang alisin o tanggalin, at nang alisin ang mga abo mula sa dambana sa santuwaryo, ang salitang ginamit upang ilarawan ang pag-aalis ng mga abo ay "sur." Ang salitang "rum" ay nangangahulugang itaas at dakilain, at noong kinakailangang itaas ng saserdote sa santuwaryo ang isang handog na ikinakampay, siya ay dapat na "rum" (itaas) ang handog. Sa talatang labing-isa, ang paganong Roma ("the daily") ay mag-"rum" (aalisin) ang paganismo sa pamamagitan ng pagtaas at pagdadakila sa relihiyon ng paganismo.

Ang paganong Roma ay itataas at dadakilain ang relihiyon ng paganismo. Ang mga teologong Adbentista na nag-aangking dalubhasa sa mga wikang biblikal ay pinipiling ituring ang bawat paglitaw ng “take away” sa aklat ni Daniel bilang “remove”. Nabibigo silang kilalanin ang natatangi at tumpak na pagsulat ni Daniel, at sa gayon ay inilalagay nila ang kanilang sarili sa itaas ng propetang Daniel.

Ang mga teologong nagpapakilalang nakauunawa sa mga wikang biblikal ay naglalatag ng mga pangangatwiran upang bigyang-katwiran kung bakit, sa kabila ng paggamit ni Daniel ng dalawang magkaibang salita, nilayon niyang ipakahulugan ang iisang bagay. Nagbibigay sila ng mahahaba at nakababagot na mga pag-aaral ukol sa mga salita upang patibayin ang kanilang mga maling pag-aangkin. Ang mga teologong nagpapakilalang nakauunawa sa kasaysayang biblikal ay nagtatalo na ang maling aplikasyon ay nakasalig sa pagkilalang, sa magkakaibang yugto ng

kasaysayan, ang iisang salita ay maaaring mangahulugan ng iba; kaya't nang gumamit si Daniel ng dalawang magkaibang salita, tanging isang dalubhasa sa kasaysayan ang makapagtutukoy kung ano talaga ang ibig sabihin ni Daniel. Mahalaga na matukoy ang dalawang maling pamamaraang ito sapagkat madalas itong ginagamit ng mga teologo na nagsisikap na magkubli mula sa metodolohiya ng "line upon line."

Oo, ipinagdakila niya ang kaniyang sarili maging hanggang sa Prinsipe ng hukbo, at sa pamamagitan niya ay inalis ang palaging handog, at ang dako ng kaniyang santuwaryo ay ibinagsak. Daniel 8:11.

Ang salitang isinalin bilang "taken away" sa talata ay nangangahulugang "itaas at dakilain." Hindi ito nangangahulugang alisin. Ang katotohanang ito ay nagdudulot ng kalituhan at pagsasalungatan para sa mga teologong Adventista, sapagkat ang kanilang mga premisa ay hindi makapapasa sa isang payak na pagsusuri ng talata, kapag ang tunay na kahulugan ng salitang ginamit ni Daniel ay inilapat sa talata. Ipinangangatuwiran nila na ang maliit na sungay sa talata ay ang papal na Roma, at samakatuwid, ganito babasahin ang talata: "sa pamamagitan niya" (papal na Roma) "ang 'araw-araw' ay inalis."

Sila, siyempre, ay walang nakikitang suliranin sa paglalakip ng salitang idinagdag na, ayon sa tahasang pahayag ni Kapatid na White, ay idinagdag ng karunungan pantao at hindi nauukol sa teksto.

Pagkatapos ay nakita ko, hinggil sa "daily" (Daniel 8:12), na ang salitang "sacrifice" ay idinagdag lamang ng karunungan ng tao at hindi kabilang sa mismong teksto, at na ibinigay ng Panginoon ang wastong pananaw tungkol dito sa mga nagbigay ng panawagan ng oras ng paghatol. Early Writings, 74.

Tinutukoy nila ang "the daily" bilang ministeryo ni Cristo sa santuwaryo, kaya't pinagtibay ng "daily sacrifice" ang kaisipang ang "the daily" ay ang sakripisyong gawain ni Cristo sa makalangit na santuwaryo. Ngunit tinutukoy ng inspirasyon na ang salitang "sacrifice" ay "hindi kabilang sa teksto".

Kapag kinilala ng mga lasing na taga-Efraim na "ang palagian" ay gawain ni Cristo sa santuwaryo, magiging ganito ang pagbasa ng talata: "sa pamamagitan niya" (Roma Papal) "inalis ang palagian," o babasahin ito nang ganito: "sa pamamagitan ng kapangyarihang papal, inalis ang ministeryo ni Cristo sa santuwaryo." Tunay na itinuturo nila ang kabulaanang ito. Ipinipilit nila na sa pamamagitan ng kadiliman ng pamumunong papal ay inalis mula sa mga isipan ng mga tao ang tunay na pagkaunawa sa ministeryo ni Cristo sa santuwaryo.

Gayunman, ang salitang isinalin bilang "take away" ay hindi nangangahulugang alisin; nangangahulugan itong itaas at dakilain. Kung ang mga nagpapakilalang dalubhasa sa mga wikang biblikal ay ilalapat sana nang wasto ang kahulugan ng salitang Hebreo na "rum," sa naturang sipi, ang kanilang salin ay dapat na magsabing, "sa pamamagitan ng kapangyarihang papal, ang ministeryo ni Cristo sa santuwaryo ay itinaas at dinakila." Kailanman ba itinaas at dinakila ng Papado si Cristo?

Ipinipilit nilang ipataw ang kahulugan ng salitang Hebreo na "sur" sa salitang Hebreo na "rum." Ginamit ni Daniel ang salitang "sur," na nangangahulugang alisin, na may kaugnayan sa "ang palagian" sa dalawa pang talata, ngunit sa talatang labing-isa, pinili ni Daniel ang salitang "rum" na nangangahulugang itaas at dakilain. Hindi lamang kahangalan ang inihahaing mga alamat hinggil sa talatang ito dahil sa pagbabaluktot ng kahulugan ng salitang isinasalin bilang "alisin," kundi kailanma'y walang panahong sa anumang paraan ay naalis mula sa mga tao ang paglilingkod ni Cristo sa santuwaryo.

Ngunit ang taong ito, sapagkat siya'y nananatiling buhay magpakailanman, ay may pagkasaserdoteng di-nababago. Kaya't may kakayahan din siyang iligtas nang lubos ang mga lumalapit sa Diyos sa pamamagitan niya, yamang siya'y laging nabubuhay upang mamagitan para sa kanila. Hebreo 7:24, 25.

Ang pag-aangkin, gaya ng ginagawa ng mga teologong Adbentista, bilang pagtatangkang patibayin ang kanilang maling paglalapat ng talatang iyon, na nagkaroon ng isang panahon kung kailan ang Kapapahan ay ipinairal ang isang uri ng kapangyarihan upang alisin ang pamamagitan ni Cristo sa santuwaryo, ay lubhang absurdo!

Ngunit hindi itinuturo ng mga teologo na tinutukoy ng talata na itinaas at pinadakila ng Kapapahan ang ministeryo ni Cristo sa santuwaryo. Iniiwasan nila ang kahulugan ng mga salita ni Daniel, at ang inspiradong payo ni Ellen White, upang ituro ang pinipili nilang ituro, sa kabila ng patotoo ng mga salita ni Daniel.

Oo, ipinagdakila niya ang kaniyang sarili maging hanggang sa Prinsipe ng hukbo, at sa pamamagitan niya ay inalis ang palaging handog, at ang dako ng kaniyang santuwaryo ay ibinagsak. Daniel 8:11.

Itinuturo ng mga teologo na ang talata ay nangangahulugang "sa pamamagitan ng kapangyarihang papal, inalis ang ministeryo ni Cristo sa santuwaryo," at ang pag-aalis ng ministeryo ni Cristo sa santuwaryo mula sa isipan ng mga tao ay pinatutunayan ng katotohanang, kaugnay ng pag-alis na iyon, ang dako ng kaniyang santuwaryo ay "ibinagsak." Wala ni isang talata sa Salita ng Diyos na nagsasaad na ang makalangit na santuwaryo, na siyang pook kung saan isinasagawa ni Cristo ang kaniyang pamamagitan, ay kailanman naibagsak. Wala rin anumang talatang biblikal na nagsasaad na ang langit mismo, na siyang "dako ng kaniyang santuwaryo," ay kailanman naibagsak. Muli, inilalagay ng mga teologo ang kanilang sarili sa itaas ng propetang Daniel, sapagkat iginigiit nila na ang "dako ng kaniyang santuwaryo" sa talata ay tumutukoy sa santuwaryo ng Diyos, sa kabila ng katotohanang itinuturo ni Daniel ang tuwirang kabaligtaran ng ideyang iyon.

Ang mga sinasabing dalubhasa sa wikang Hebreo ay iginigiit na, sa nasabing talata, ang salitang Hebreo na "rum" ay dapat unawain ayon sa kahulugan ng salitang Hebreo na "sur". Iginigiit din nila na ang salitang Hebreo na "miqdash" ay dapat unawain ayon sa kahulugan ng salitang Hebreo na "qodesh". Ang "miqdash" at "qodash" ay kapwa isinasalin lamang bilang "santuwaryo" sa aklat ni Daniel, subalit magkaiba ang kanilang kahulugan. Ang "miqdash" ay kumakatawan sa alinmang santuwaryo, maging ito man ay santuwaryo ng Diyos o santuwaryong pagano. Ito ang pangkalahatang salita para sa santuwaryo, ngunit ang "qodesh" ay ginagamit lamang sa Bibliya

upang katawanin ang santuwaryo ng Diyos.

Alam ni Daniel ang pagkakaiba sa pagitan ng isang santuwaryong pagano at ng santuwaryo ng Diyos. Kung tutukoy si Daniel sa isang santuwaryong pagano, gagamitin niya ang salitang "miqdash." Nakapagtataka sa akin na ang mga sinasabing dalubhasa sa wikang Hebreo ay hindi kailanman tumatalakay sa katotohanang sa apat na magkakasunod na talata, tatlong ulit niyang ginamit ang dalawang salitang iyon. Ang paggamit ni Daniel sa dalawang salitang Hebreo, na kapwa isinasalin bilang "santuwaryo," ang nagtatakda sa kahulugang nais niyang ipaunawa.

Oo, dinakila niya ang kaniyang sarili hanggang sa Prinsipe ng hukbo, at sa pamamagitan niya ay inalis ang palagiang handog, at ang dako ng kaniyang santuario ay ibinagsak. At isang hukbo ay ibinigay sa kaniya laban sa palagiang handog dahil sa pagsalangsang, at ibinulid nito ang katotohanan sa lupa; at umiral ito at nagtagumpay. Nang magkagayo'y narinig ko ang isang banal na nagsasalita; at sinabi ng isa pang banal sa yaong banal na nagsalita, Hanggang kailan ang pangitain tungkol sa palagiang handog, at ang pagsalangsang na nagpapanglawa, upang ibigay kapwa ang santuario at ang hukbo upang yurakan? At sinabi niya sa akin, Hanggang sa dalawang libo at tatlong daang araw; kung magkagayo'y malilinis ang santuario. Daniel 8:11-14.

Sa mismong sipi na naglalaman ng saligan ng Adventismo, gumamit si Daniel ng dalawang magkaibang salitang Hebreo na kapwa isinasalin bilang "santuwaryo." Sa mga talatang 13 at 14, pinili ni Daniel na gamitin ang salitang Hebreo para sa "santuwaryo" na sa Bibliya lamang ginagamit upang tukuyin ang santuwaryo ng Diyos; ngunit sa talatang 11, gumamit si Daniel ng pangkalahatan o "generic" na salitang Hebreo na maaaring tumukoy sa santuwaryo ng Diyos, o maaari ring tumukoy sa isang santuwaryong pagano.

Kung ibig sanang tukuyin ni Daniel ang "santuwaryo" sa talata 11 bilang santuwaryo ng Diyos, sana'y ginamit niya ang gayunding salitang Hebreo na ginamit niya nang makalawa sa loob ng susunod na tatlong talata. Ganap na malinaw na gumagawa si Daniel ng pagtatangi sa pagitan ng isang paganong santuwaryo sa talata 11, at ng santuwaryo ng Diyos sa mga talata 13 at 14! Ngunit iginigiit ng mga lasing ng Efraim na ang "lugar ng kaniyang santuwaryo" na "ibinagsak," sa talata 11, ay ang lugar ng santuwaryo ng Diyos, bagaman iniwasan nila ang salitang "lugar."

Itinuturo nila na inalis ng Kapapahan ang ministryo ng pamamagitan ni Cristo at ibinagsak ang katotohanan ukol sa makalangit na santuwaryo. Ngunit malinaw ang pahayag ni Daniel na ang "santuwaryo" sa talatang labing-isa ay hindi ang santuwaryo ng Diyos, kundi isang paganong santuwaryo. Gayon ding malinaw kay Daniel na hindi ang "santuwaryo" ang ibinagsak, kundi ang "dako" ng kaniyang santuwaryo.

Sa kanilang pagtanggong kilalanin ang sadyang pagpapalit-palit ng kasarian sa mga talatang siyam hanggang labindalawa, tinanggap ng mga makabagong teologo ang depinisyon ng "the daily" na nagmula sa loob ng tumalikod na Protestantismo, at nagsimulang magtayo ng pundasyong nakasalig sa buhangin ng paghihinuha ng tao, tradisyon, at kaugalian. Pagdating nila sa talatang labing-isa, itinatakwil pa nga nila ang inspiradong payo ni Sister White na nagpahayag na tama ang pagkaunawa ni Miller sa "the daily" bilang paganismo, at nagsisimulang gamitin ang sining ng

paglilihis at paghihinuha upang ipagtanggol ang kanilang pagmamahal sa teolohiyang Katoliko at Protestante.

Pinapalitan nila, sa talata, ang Romang pagano ng Roma ng Papasiya, at iginigiit nila ang pakahulugan ng "remove" sa salitang ang kahulugan ay "itaas at itanghal". Binibigyang-kahulugan nila ang makasatanas na sagisag na "the daily" bilang isang maka-Diyos na sagisag, at pagkatapos ay ipinipilit na ang isang paganong templo ay templo ng Diyos, habang iniwasan ang tuwirang pagtukoy sa "the place" ng santuwaryo. At ang mga "walang pinag-aralan" (gaya ng pagkakakilala sa kanila ni Isaias), na mauunawaan lamang kung sasabihin sa kanila ng mga "may pinag-aralan" na gayon nga, ay tinatanggap ang putahe ng mga katha-katha tungo sa kanilang sariling kapahamakan.

Ipagpapatuloy natin ang ating pagtalakay sa paglago ng kaalamang kinakatawan ng mga hiyas sa panaginip ni Miller sa susunod na artikulo.

Ang apostol na si Pablo ay nagbibigay-babala sa atin na “may ilan na tatalikod sa pananampalataya, na pinakikinggan ang mga espiritung mapandaya at ang mga katuruan ng mga demonyo.” Ito ang dapat nating asahan. Ang ating pinakamalalaking pagsubok ay darating dahil sa gayong uri ng mga tao na minsang nagtaguyod ng katotohanan, ngunit tumalikod dito tungo sa sanlibutan, at sa pagkapoot at paglibak ay niyurakan ito sa ilalim ng kanilang mga paa. May gawain ang Diyos para sa Kanyang mga tapat na lingkod. Ang mga pagsalakay ng kaaway ay dapat sagupain sa pamamagitan ng katotohanan ng Kanyang Salita. Ang kabulaanan ay dapat mahubaran ng maskara, ang tunay nitong likas ay dapat ibunyag, at ang liwanag ng kautusan ni Jehova ay dapat suminag sa moral na kadiliman ng sanlibutan. Dapat nating iharap ang mga kahingian ng Kanyang Salita. Hindi tayo aariing walang sala kung pababayaan natin ang banal na tungkuling ito. Ngunit habang tayo’y nakatindig sa pagtatanggol sa katotohanan, huwag naman tayong tumindig sa pagtatanggol sa sarili, at huwag natin itong gawing malaking usapin sapagkat tayo’y tinawagang magbata ng pag-alipusta at maling paglalarawan. Huwag nating kaawaan ang ating sarili, kundi maging lubhang masigasig para sa kautusan ng Kataas-taasan.

Sabi ng apostol, “Darating ang panahon na hindi nila titiisin ang matuwid na aral; kundi ayon sa sarili nilang mga pita ay magpapatipon sila para sa kanilang sarili ng mga tagapagturo, na ang kanilang mga tainga’y nangangati; at ililihis nila ang kanilang pandinig mula sa katotohanan, at mababaling sa mga kathang-isip.” Sa lahat ng panig ay nakikita natin ang mga tao na madaling nabibihag ng mapanlinlang na mga guniguni ng mga nagpapawalang-saysay sa salita ng Diyos; ngunit kapag iniharap sa kanila ang katotohanan, napupuno sila ng pagkayamot at poot. Ngunit ang tagubilin ng apostol sa lingkod ng Diyos ay, “Magbantay ka sa lahat ng bagay; tiisin mo ang mga kapighatian; gawin mo ang gawa ng isang ebanghelista; ganapin mo ang iyong ministeryo.” Sa kaniyang kapanahunan ay may mga tumalikod sa gawain ng Panginoon. Isinulat niya, “Pinabayaan ako ni Demas, sapagkat inibig niya ang kasalukuyang sanlibutan;” at muli, sinabi niya, “Si Alejandro na panday-tanso ay nagdulot sa akin ng malaking kasamaan: gantihan nawa siya ng Panginoon ayon sa kaniyang mga gawa: mag-ingat ka rin sa kaniya; sapagkat lubha niyang sinalungat ang aming mga salita.”

Ang mga propeta at mga apostol ay nakaranas ng mga kahalintulad na pagsubok ng pagsalungat at pag-alipusta, at maging ang walang dungis na Kordero ng Diyos ay tinukso sa lahat ng paraan, gaya rin ng pagkakatakso sa atin. Kaniyang tiniis ang pagsalungat ng mga makasalanan laban sa Kaniya.

Bawat babala para sa panahong ito ay dapat maipahayag nang tapat; ngunit, 'ang lingkod ng Panginoon ay hindi dapat makipagtalo; kundi maging mahinahon sa lahat ng tao, bihasa sa pagtuturo, matiisin; sa kaamuan ay tinuturuan ang mga sumasalungat sa kanilang sarili.' Dapat nating ingatang mabuti ang mga salita ng ating Diyos upang huwag tayong madungisan ng mapanlinlang na mga gawa ng mga tumalikod sa pananampalataya. Dapat nating labanan ang kanilang diwa at impluwensiya sa gayunding sandatang ginamit ng ating Panginoon nang salakayin Siya ng prinsipeng kadiliman,—'Nasusulat.' Dapat nating matutuhang gamitin ang salita ng Diyos nang may kasanayan. Ang tagubilin ay, 'Pagsikapan mong ipakita ang iyong sarili na kinalulugdan ng Diyos, isang manggagawang walang dapat ikahiya, na wastong naghahati ng salita ng katotohanan.' Dapat magkaroon ng masikap na paggawa at taimtim na panalangin at pananampalataya upang maharap ang liko-likong kamalian ng mga bulaang guro at mga manlilinlang; sapagkat 'sa mga huling araw ay darating ang mga panahong mapanganib. Sapagkat ang mga tao ay magiging maibigin sa sarili, maimbot, mapagyabang, mapagmataas, mapumusong, masuwayin sa mga magulang, di-mapagpasalamat, walang kabanalan, walang likas na pag-ibig, tagasira ng mga kasunduan, mapagparatang, walang pagpipigil sa sarili, mabangis, namumuhi sa mabubuti, mga taksil, mapusok, mapagmalaki, maibigin sa kalayawan higit kaysa sa maibigin sa Diyos; na may anyo ng kabanalan, ngunit itinatatwa ang kapangyarihan nito: sa mga gayon ay umiwas ka.' Inilalarawan ng mga salitang ito ang katangian ng mga taong kakaharapin ng mga lingkod ng Diyos. Ang mga 'mapagparatang,' 'namumuhi sa mabubuti,' ay sasalakay sa mga tapat sa kanilang Diyos sa kapanahunang masama at tiwali na ito. Ngunit ang sugo ng Langit ay dapat maghayag ng espiritung ipinamalas ng Panginoon. Sa pagpapakumbaba at pag-ibig ay dapat siyang magpagal para sa kaligtasan ng mga tao.

Ipinagpapatuloy ni Pablo ang kaniyang pagtatalakay hinggil sa mga sumasalungat sa gawain ng Diyos, inihahambing sila sa mga lalaking nakipagdigma laban sa mga tapat noong kapanahunan ng sinaunang Israel. Sinasabi niya: 'Gaya ng pagsalungat nina Jannes at Jambres kay Moises, gayon din ang mga ito na sumasalungat sa katotohanan; mga lalaking tiwali ang pag-iisip, na di-katanggap-tanggap pagdating sa pananampalataya. Ngunit hindi na sila makasusulong pa: sapagkat ang kanilang kahangalan ay mahahayag sa lahat ng tao, gaya rin ng kahangalan nila.' Nalalaman natin na darating ang panahon na ang kahangalan ng pakikidigma laban sa Diyos ay mahahayag. Maaari tayong maghintay nang may payapang pagtitiis at pagtitiwala, gaano man tayo lapastanganin at hamakin; sapagkat 'walang natatago, na hindi mahahayag,' at ang mga nagpaparantal sa Diyos ay pararangalan din Niya sa harap ng mga tao at ng mga anghel. Tayo ay dapat makibahagi sa mga paghihirap ng mga repormador. Nasusulat, 'Ang mga panlalait ng mga lumalait sa Iyo ay bumagsak sa akin.' Nauunawaan ni Cristo ang ating dalamhati. Wala ni isa sa atin ang tinawag na magpasan ng krus nang mag-isa. Ang Nagdurusang Tao ng Kalbaryo ay nadarama ang ating mga kapighatian, at yamang nagdusa Siya sa gitna ng mga tukso, kaya Niya ring tulungan ang mga nasa kapighatian at pagsubok alang-alang sa Kanya. 'Oo, at ang lahat ng nagnanais mamuhay nang makadiyos kay

Cristo Jesus ay magbabata ng pag-uusig. Ngunit ang masasamang tao at ang mga mandaraya ay lalala at lalala pa, nanlilinlang at nalilinlang. Ngunit magpatuloy ka sa mga bagay na iyong natutuhan.' Review and Herald, Enero 10, 1888.